

je vselej grdo, četudi se ž njim doseže ugoden uspeh.

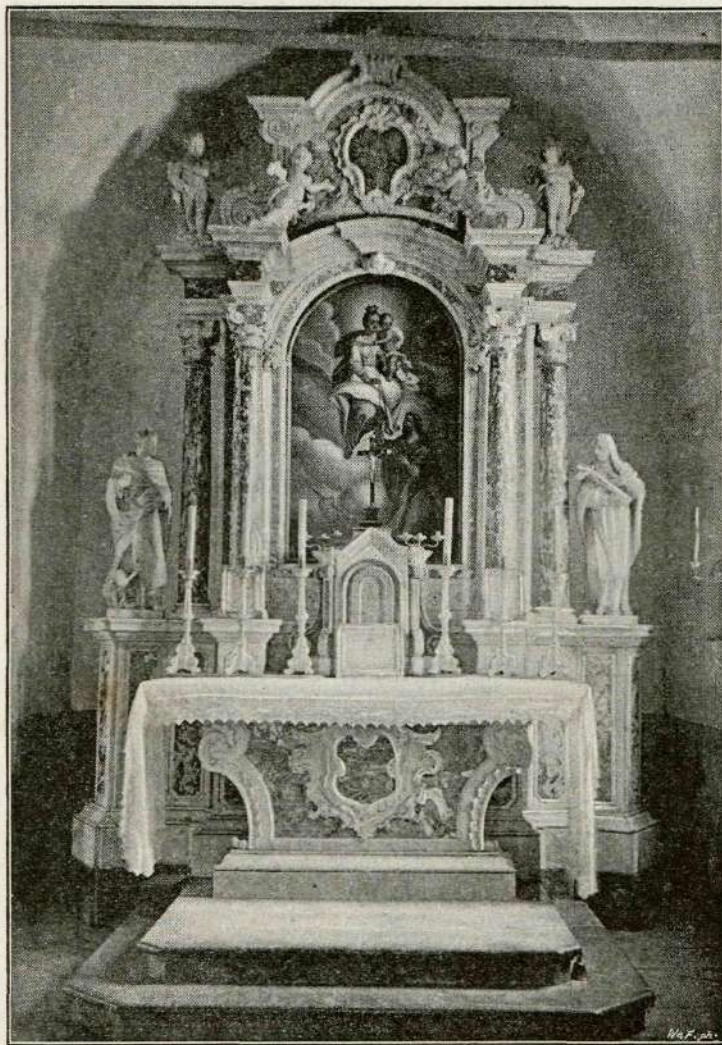
Zgodbe tega viteza Predjamskega ne bom sedaj pripovedoval, ker je večini naših bralcev znana. Morda povemo o drugi priliki, ko bomo mogli podati več slik iz tega imenitnega kraja. Sedanji grad je torej zidan mnogo niže od nedanjega gradú. Glavna stavba je iz l. 1570;

sem bil namenjen, pa tudi zato, ker sem hotel v Razdrtem pomuditi se pri dobrih znancih. Dober znanec je pa izvestno toliko vreden, kolikor kak umotvor, torej vreden, da si ga ogle-damo in pri njem pomudimo.

Razdrto ima nesrečno ime. „Razdrta vas“ pač ni hvala za noben kraj. Toda Razdrto ni-kakor ni razdrta vas, ampak je prav lična in dela čast veliki cesti, katera vodi skozi njo. Razteza se med dvema gorskima hrbtoma in se polagoma vzdiguje od vshoda proti zapadu. Ne daleč od Razdrtega se pa svet nagne proti Vipavi ali se prevali, in od todi ima — kakor mi je razlagal moj znanec Razdrčan — nemško ime „Prä-wald“, svoj izvir. Prav tukaj (na Žingarici) je tudi razvodje med vodami, ki tekó proti Jadran-skemu morju, in vodami, ki gredó proti Dunavu. Zato je svet tukaj raznoličen in ti ponuja mnogo prizorov, zlasti, če hočesh iti na bližnji Nanos, t. j. na njegov južni nos, ki se imenuje Pleša.

Veliko ni Razdrto, ima nam-reč samo 65 hiš s 300 prebivalci. Med poslopji te morda zanima mala cerkev, posvečena sv. Tro-jici, in pa šola: a svetovnega slo-vesa nima niti prva, niti druga. Tudi pošte in gostilne nama ni treba preiskovati, te posebno zato ne, ker naju drugam vabi gosto-ljubje.

Oni gospod K., ki je bil prišel po mene in mojega mladega to-variša v Postojno, pripravil je na večer večji družbi prav časten in vendar prijazen sprejem, da je bilo jako živahno in veselo. Znana mi je dolenjska postrežljivost in prijazna gostoljubnost, ki sladi ptujcu ure pod slovenskim kro-vom, a tudi pravi Notranjec po-zna vsa pravila, vse pomočke, vso ljubeznivost pravega gosto-ljubja. Koliko je bilo tu zabav-

Oltar rožnivenški v Hrenovicah.

sedanji lastnik je knez Windischgrätz, kateri pride sèm, kadar lovi po teh krajih,

Ozriva se še jedenkrat na strmo skalo, ki kipi v višavo, na temno votlino v njej in na sivi grad pod njo, potem krepiva nazaj na prvotno pot — proti Razdrtemu! Tje me vleče sedaj najbolj.

Zakaj sem šel proti Razdrtemu? Zato, ker me je vodila tu skozi pot na Vipavo, kamor

nega pripovedovanja, nedolžnega smeha in do-vtipov razne cene, v katerih se je odlikoval naš gospodar! Ko je pa bilo že pozno v večer, razšli smo se, in mene je vzel „v oskrb“ domači dušni pastir, moj vrli znanec in prijatelj iz davnih časov, vrh tega še najpristnejši Notranjec. Dobro se je spalo pod njegovo streho, pa tudi vstalo lahko in z jasno glavo, kar je najboljšje znamenje dobrega počitka.